

בש"פ 7859/19 - פאדיג' ארושי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7859/19

לפני: כבוד השופט י' אלרון

העורר: פאדיג' ארושי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת במ"ת 12941-10-19 מיום 20.11.2019 שניתנה על ידי כב' השופט ס' דבור

תאריך הישיבה: ז' בכסלו התש"ף (5.12.2019)

בשם העורר: עו"ד ראפי מסאלחה; עו"ד גיל דביר

בשם המשיבה: עו"ד מורן פולמן

החלטה

1. לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (השופט ס' דבור) במ"ת 12941-10-19 מיום 20.11.2019, בגדרה נקבע כי על העורר לשהות במעצר עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

2. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של החזקת נשק לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), וכן עבירה של נשיאת והובלת נשק, לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק

עמוד 1

העונשין.

3. על פי המתואר בכתב האישום, בלילה שבין יום 13.8.2019 ליום 14.8.2019 התפתח עימות אלים בין שתי משפחות המתגוררת בכפר טייבה. העימות כלל ידוי אבנים, ירי זיקוקים וירי מכלי נשק, ובמהלכו נורה ונהרג בן דודו של העורר.

העורר, אשר התגורר בנצרת, הגיע לכפר טייבה במהלך הלילה, כשהוא מחזיק ברשותו אקדח מסוג "FN" ושתי מחסניות תואמות. בנוסף, העורר נשא והחזיק אקדח מסוג "CZ" ומחסנית תואמת.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד העורר, הוגשה בקשה למעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

בבקשה נטען כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית להוכחת העבירות המיוחסות לעורר, ובכלל זאת ממצא פרופיל ד.נ.א של העורר אשר הופק משמורת ההדק של אחד האקדחים, ושתי טביעות אצבע שלו אשר התגלו על השקית שעטפה את האקדחים.

עוד טענה המשיבה כי נשקפת מהעורר מסוכנות, בין היתר לנוכח חזקת המסוכנות הסטטוטורית הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) המתקיימת בנסיבות העניין, ולאור עברו הפלילי הכולל הרשעות בגין ביצוע עבירות אלימות ונשק.

5. ביום 23.10.2019 קבע בית המשפט המחוזי בנצרת כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות לעורר.

בהחלטה צוין כי העורר לא חלק על דבר קיומן של ראיות לכאורה המוכיחות כי ביצע עבירה של החזקת כלי נשק אחד, עליו נמצא פרופיל ה-ד.נ.א שלו, אולם טען כי אין די בתשתית הראייתית הלכאורית כדי לבסס עבירה נוספת לפיה הוא נשא את אותו כלי נשק, או כי ביצע עבירה נוספת של החזקת או נשיאת כלי הנשק הנוסף.

כך, העורר לא חלק אמנם על כך שפרופיל ה-ד.נ.א שלו הופק משמורת ההדק של אחד משני האקדחים, או כי טביעות אצבעו הופיעו על השקית שבה נמצאו כלי הנשק עטופים, אולם טען כי יש בידיו הסבר המניח את הדעת לראיות נסיבתיות אלו.

לטענת העורר, טביעות אצבעו התגלו על שקית הניילון אשר עטפה את הנשקים מפני שבתקופה אשר קדמה לליל העימות הוא עסק בחלוקת בשר העטוף בשקיות ניילון הזהות לאלו שבהן נמצאו האקדחים.

עוד הוסיף העורר וטען כי משהגיע למקום העימות הבחין באדם המחזיק באקדח, נטל אותו ממנו, והשליך אותו

לשדה סמוך. בשל כך, טען העורר, הופק ממצא פרופיל ה-D.נ.א שלו משמורת ההדק של אחד האקדחים.

חרף הסכמת העורר לקיומה של תשתית ראייתית לכאורית ביחס לחלק מהעבירות המיוחסות לו, הוסיף בית המשפט וקבע כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת עבירות ההחזקה המיוחסות לו ביחס לשני כלי הנשק, וכי קיימת תשתית ראייתית לכאורית, אם כי "ברף נמוך", ביחס לעבירה של נשיאה שלאחד מכלי הנשק.

תימוכין למסקנה זו מצא בית המשפט המחוזי בראש ובראשונה בכך שטביעות אצבעו של העורר נמצאו על השקית שבה התגלו כלי הנשק עטופים; בכך שפרופיל ה-D.נ.א שלו הופק משמורת ההדק של אחד האקדחים; ואף בעובדה כי שני כלי הנשק נמצאו ביחד עטופים בתוך שקית סמוך למתחם מגורי משפחתו.

עוד נקבע כי קשיים בגרסת העורר לקרות האירועים מחזקים אף הם את דבר קיומה של תשתית ראייתית לכאורית כנגדו, ובכלל זאת העובדה כי העורר לא מסר את פרטיו המזהים של אותו אחד אשר נטען כי ממנו חטף את האקדח; וכי רבים אשר שהו במקום העימות לא הבחינו בכך שחטף כלי נשק מאדם אחר.

לבסוף, עמד בית המשפט המחוזי על המסוכנות הנשקפת מהעורר לנוכח חומרת העבירות המיוחסות לו ועברו הפלילי, והורה על הכנת תסקיר מעצר בעניינו.

6. מתסקיר המעצר אשר הוגש לבית המשפט המחוזי ביום 5.11.2019 עולה כי להתרשמות שירות המבחן העורר הוא בעל דפוסים אישיותיים מורכבים כתוקפנות, קושי בשליטה בדחפים, ונוקשות חשיבתית, וכי קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות עוברת חוק מצדו.

לנוכח זאת, ואף שהתרשם כי חלק מהמפקחים שהוצעו יוכלו לבצע את מלאכתם נאמנה, לא בא שירות המבחן בהמלצה לשחרור העורר לחלופת מעצר, או למעצרו בפיקוח אלקטרוני.

7. ביום 20.11.2019 הורה בית המשפט המחוזי בנצרת על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו, תוך שצוין כי המסכת הראייתית בתיק, רמת המסוכנות הגבוהה הנשקפת ממנו, והעדר המלצה מטעם שירות המבחן - כל אלה מצדיקים את מעצרו מאחורי סורג ובריח.

8. על החלטה זו הוגש הערר שלפניי, במסגרתו נטען כי יש להורות על שחרור העורר ממעצר.

בדיון שנערך לפניי הבהירו באי-כוחו של העורר כי הלה הסכים לדבר קיומן של ראיות לכאורה להוכחת עבירת החזקה של כלי נשק אחד, אולם טענו כי אין די בחומר הראיות כדי לבסס, ולו לכאורית, עבירות של נשיאת נשק או של החזקת האקדח הנוסף.

עוד נטען כי חלק מחומרי החקירה אשר הועברו לידי העורר הושחרו ונמחקו, כך שלא ניתן לקבוע באופן

מוחלט כי אכן קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לעורר; וכי שגה בית המשפט המחוזי משקבע, לטענת באי-כוח העורר, כי גרסת העורר אינה מהימנה.

באי-כוחו של העורר הוסיפו וטענוכי שירות המבחן התייחס במסגרת תסקיר המעצר שהוגש לשיקולים שאינן מן העניין, דוגמת התנהלות העורר במסגרת מעצרים קודמים בעברו, וכי היה על בית המשפט להתרשם ישירות מהמפקחים שהוצעו ולבחון האם מדובר במפקחים ראויים.

9. מנגד, באת-כוח המשיבה טענה כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית להוכחת כל העבירות המיוחסות לעורר, וכי לנוכח המסוכנות הנשקפת ממנו ותסקיר המעצר השלילי שהוגש בעניינו אין מקום להורות על שחרורו ממעצר.

דיון והכרעה

10. נקודת המוצא לצורך דיונו היא כי המסוכנות הנשקפת מנאשם בעבירות נשק מצדיקה את מעצרו מאחורי סורג ובריח, וכי במקרים חריגים בלבד תוכל חלופת מעצר להפיג מסוכנות זו (וראו למשל: בש"פ 4500/19 דיאב נ' מדינת ישראל (16.7.2019); בש"פ 6168/19 נסראוי נ' מדינת ישראל (25.9.2019)).

אני סבור כי המקרה דנן אינו נמנה עם אותם מקרים חריגים המצדיקים את שחרורו של העורר לחלופת מעצר.

11. לעמדת, המסוכנות הנשקפת מהעורר אינה מבוטלת כלל ועיקר.

העבירות המיוחסות לעורר מקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית, בהתאם לקבוע בסעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים; ואף המעשים המיוחסים לו בכתב האישום - במסגרתם הגיע למקום עימות בו נעשה שימוש בירי חם וברשותו כלי נשק - מלמדים על מסוכנותו.

מסוכנותו של העורר נלמדת אף מעברו הפלילי, הכולל בין היתר הרשעה בעבירות נשק, איומים, ותקיפה בגין ריצה עונש מאסר בפועל.

לכך יש להוסיף את האמור בתסקיר המעצר בעניין העורר. כמתואר לעיל, שירות המבחן לא בא בהמלצה לשחרור העורר ממעצר, וזאת בין היתר לנוכח התרשמותו כי מוטמעים בו דפוסים אישיותיים מורכבים כתוקפנות, וכי קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות "עוברת חוק" מצדו בעתיד.

12. בהקשר אחרון זה יובהר כי עיינתי בתסקיר המעצר שנערך בעניינו של העורר, ולא מצאתי כי נשקלו בו שיקולים שאינם מן העניין, או כי סקירת התנהלותו של העורר במסגרת מעצרים קודמים אינה מהווה שיקול רלוונטי בנסיבות העניין.

כמו כן, משקבע שירות המבחן כי כל המפקחים שהוצעו, לבד מאחד, נמצאו ראויים, ומשהתרשם בית המשפט המחוזי כי לנוכח המסוכנות הנשקפת מהעורר ויתר נסיבות העניין אין מקום להורות על שחרורו - איני סבור כי היה על בית המשפט לבחון באופן בלתי אמצעי את אותו מפקח בודד אשר נמצא כלא ראוי.

13. אשר לדבר קיומן של ראיות לכאורה. כפי שפורט לעיל, העורר הסכים בפני בית המשפט המחוזי, ושב והבהיר זאת לפניי, כי הוא מסכים לדבר קיומן לראיות לכאורה להוכחת עבירת החזקת הנשק המיוחס לו בכל הנוגע לכלי נשק אחד.

לעמדתי, ובהתחשב במסוכנות הנשקפת מהעורר ובהמלצתו השלילית של שירות המבחן, די בכך כדי לקבוע כי לא נפל פגם במסקנת בית המשפט המחוזי ולפיה על העורר לשהות במעצר מאחורי סורג ובריח עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

משכך, לא מצאתי לנכון להידרש לטענותיהם של הצדדים בעניין דבר קיומן של ראיות לכאורה ביחס ליתר העבירות המיוחסות לעורר.

14. לנוכח כל האמור - הערר נדחה.

ניתנה היום, י' בכסלו התש"ף (8.12.2019).

שׁוֹפֵט